

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ประเทศอินเดีย
๒๓ - ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕
[ตอนที่ ๕]

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ ประเทศอินเดีย ๒๓ - ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ [ตอนที่ ๕]

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

[ตอนที่ ๕] ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ซาบซึ้งในหทัย

ตอนที่ ๕ นี้ ขอนำเสนอวันที่พิเศษยิ่งอีกวันหนึ่ง ที่ควรค่าแก่การบันทึกไว้ในหทัย
เนื่องจากเป็นวันที่ทางสมาคมมหาโพธิ์ แห่งสาธนาถ ประเทศอินเดีย ได้จัดขบวนแห่

อย่างยิ่งใหญ่ อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุ ประทับบนหลังช้าง มีวงดุริยางค์บรรเลงนำอย่างครึกครื้น มีสามเณรน้อยจากทิเบต ถือแต้ริเบตยาวน่าชม เป่าเสียงดังสนั่นไปตามถนน วนรอบเมืองสารนาถ เป็นภาพที่งดงาม น่าประทับใจยิ่ง

สำหรับในปีนี้ เป็นปีแห่งการเฉลิมฉลองวาระสำคัญเป็นพิเศษกว่าทุกปีที่ผ่านมา เนื่องจากเป็นวาระที่ทางมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา โดยการนำของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ได้นำ "พระรัตนบุษยภาชนโอศกมหาราชปรีวรต" ซึ่งเป็นที่ครอบ ที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ สร้างด้วยทองคำ เพชร และพลอย มีความงามวิจิตรตระการตา มาถวายไว้ ในวาระสำคัญของการเฉลิมฉลอง การครบรอบ ๘๑ ปี ของการสร้างพระมุลคันถุภีวิหาร เมืองสารนาถแห่งนี้ด้วย ในชบวนแห่ดังกล่าว ทางสมาคมมหาโพธิ์ แห่งประเทศไทยได้กราบเรียนเชิญ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ เพื่อเป็นเกียรติ ขึ้นนั่งบนรถม้าหน้าขบวนช้างที่อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุ ให้ไปตามถนนรอบเมืองสารนาถด้วย

ไม่เพียงเท่านั้น ทางสมาคมมหาโพธิ์ ยังจัดรถม้าอีกหนึ่งคัน นำหน้ารถม้าของท่านอาจารย์ และจัดช้างหนึ่งเชือก สำหรับพลตรี ดร.วีระ พลวัฒน์ กรรมการและเลขานุการของมูลนิธิฯ และ อาจารย์พีรพล คล้ายณรงค์ ผู้ซึ่งตรากตรำทำงานอย่างหนักถึงหนึ่งปีเต็ม เพื่อให้พระรัตนบุษยภาชน์ มีความสวยงาม แข็งแรง อลังการ และเสร็จทันในวาระนี้ โดยทั้งสองท่าน ได้รับเกียรติให้นั่งบนหลังช้าง ตามหลังช้างที่อัญเชิญ

พระบรมสารีริกธาตุ ครั้งนี้จึงเป็นวาระที่พิเศษ เป็นขณะหนึ่งที่ซาบซึ้งในหทัยอย่างยิ่งในสังสารวัฏฏ์ทีเดียว

อนึ่ง ข้าพเจ้าขอเล่าเรื่องย้อนเหตุการณ์กลับไปในตอนต้นของเช้าวันนี้จะครบข้าพเจ้าพร้อมพี่แก้วตา เอนกพุฒิ และคณะบางส่วนได้ออกเดินทางไปยังสารนาถแต่เช้า เมื่อเดินทางไปถึง ก็พบกับภาพดังที่ท่านได้เห็น มีภาพของสามเณรน้อย ถือบาตรเดินบิณฑบาตรแถวยาวดูน่าชม มีผู้คนมาเข้าแถวจากหน้าพระคันธกุฎี ยาวไปตามถนนตั้งแต่เข้าตุรุ่ม เพื่อรอที่จะเข้ากราบนมัสการพระบรมสารีริกธาตุ ภายในพระวิหาร ซึ่งจุดหมายแรกของเราคือ ขอโอกาสเข้าไปกราบสักการะพระบรมสารีริกธาตุอีกครั้ง ซึ่งก็เป็นครั้งสุดท้ายจริงๆ ที่เราได้เห็นภาพพระบรมสารีริกธาตุ ประดิษฐานอยู่ภายในพระรัตนบุษยภาชน์ ที่ได้ฉัตรเชิญมาตั้งแสดงไว้กลางพระวิหารท่ามกลางการประดับ

ประดาด้วยดอกไม้อย่างสวยงามดงามยิ่งนั้น เพราะในวันรุ่งขึ้น เมื่อเราได้มีโอกาสกลับมากราบลาเป็นครั้งสุดท้ายก็ไม่ได้เห็นภาพความงดงามของพระรัตนบุษยภาชนียกลางพระวิหารเช่นนี้อีกแล้ว แต่แม้กระนั้น การได้กราบสักการะพระบรมสารีริกธาตุไม่ว่าจะประดิษฐานอยู่ ณ ที่ใดก็ตาม ที่นั่น ย่อมมีความประเสริฐสูงดงามยิ่ง ไม่มีที่ไหนในโลก จะประเสริฐสูงดงามไปกว่า พร้อมกับการกราบสักการะด้วยความเข้าใจ ด้วยความซาบซึ้งในพระมหากรุณาคุณ พระปัญญาคุณ และพระบริสุทธิคุณของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐยิ่งพระองค์นั้น

ทั้งนี้ ด้วยความเมตตาของท่านพลตรี ดร.วีระ พลวัฒน์ ทำให้คณะน้อยๆ ของเราได้มีโอกาสเข้ากราบนมัสการอีกครั้ง ในเช้าของวันนี้ เมื่อได้พบท่านซึ่งแทบจะเรียกได้ว่าทั้งท่านและอาจารย์พิรพล คล้ายณรงค์ ที่นอกจากจะต้องเดินทางมาจัด และประกอบพระรัตนบุษยภาชนีย ล่วงหน้า พร้อมๆ กับคณะผู้จัดดอกไม้ที่ประดับประดาอย่างวิจิตร ที่ทุกท่านได้เห็นแล้ว ภาษาชาวบ้านเรียกว่า ท่านต้องอยู่กินนอนที่นี่ ตลอดระยะเวลานี้เลยทีเดียว ข้าพเจ้าขอกราบอนุโมทนาในกุศลวิริยะของท่านทั้งสอง และคณะของท่านผู้จัดดอกไม้ ที่บรรจงจัดได้อย่างสวยงามดงามวิจิตรตระการตาด้วยครับ

หลังกราบนมัสการเสร็จแล้ว คณะน้อยๆ ของเราได้นั่งดูผู้คน ที่เริ่มหนาตาขึ้นเรื่อยๆ ที่บันไดด้านข้างพระมูลคันธกุฎีวิหาร ต่อจากนั้น พวกเราจึงได้ไปรวมตัวกัน เพื่อรอเวลาชมขบวนแห่ฯ ที่สมาคมมหาโพธิ์

เมื่อท่านอาจารย์เดินทางมาถึงพร้อมกับสหายธรรมอีกจำนวนหนึ่ง ระหว่างที่รอเวลาเข้าชบวนแห่ฯ นั้น ท่านอาจารย์ซึ่งไม่เคยปล่อยเวลาว่างให้เสียไปโดยเปล่าประโยชน์เลย ท่านได้มีเมตตาให้ทุกคนแนะนำตัวกับสหายธรรมซึ่งการแนะนำตัวของทุกท่าน ก็ได้กล่าวถึงอดีตที่กว่าจะได้มาพบกับท่านอาจารย์ และความปิติของการได้พบพระธรรมที่ถูกต้อง รวมถึงความประทับใจต่างๆ ระหว่างที่ฟังทุกๆ ท่านเล่าเรื่องแห่งความปิติต่างๆ ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงสหายธรรมสุดจึ้ง เหมือนคนเป็นหวัดเป็นระยะๆ ในห้องซึ่งเงียบสนิท มีเพียงความปิติของทุกคนที่ล่องออกมาทางสีหน้า แววตา และลิ้นเอ่อออกมา ด้วยความประทับใจในความรู้สึกอนุโมทนาไปกับหนทางอันหลากหลายของสหายธรรมที่กว่าจะได้มาพบกับเสียงของพระธรรม และบางบั้งที่ได้มาราบเท้าท่านอาจารย์สักครั้งหนึ่งในชีวิต หลังจากที่ได้เริ่มเข้าใจธรรมะขึ้นบ้างแล้ว เป็นกาลเวลาแห่งความปิติ ณ กาลครั้งหนึ่ง ในเวลานั้นของทุกๆ คนอย่างยิ่ง

"...หนูไม่ทราบว่ ที่เวลาฟังพระสูตร หรือเรื่องที่ท่านพระอานนทที่ไม่ทูลขอ พระพุทธเจ้า แต่หนูอยากขอ ขอให้ท่านอาจารย์ได้อยู่เป็นมิ่งขวัญ เป็นกำลังใจ เป็นกำลังที่เผยแพร่พระพุทธศาสนาให้หนู และกัลยาณมิตรทุกท่านได้นานแสนนาน ถึงหนูจะตายก่อนหนูก็ไม่ว่า หนูขอให้ท่านอาจารย์อยู่ไปนานๆ เพราะท่านอาจารย์มีประโยชน์กว่าหนู กว่าชีวิตหนูมาก คิดได้แค่นั้น แต่ไม่เคยพูดออกมา แต่มีความรู้สึกว่าจะอยากจะทำชีวิตตัวเองไปสักสิบปีก็ได้ ขอให้ท่านอาจารย์ได้อยู่เถิด เพราะชีวิตท่านอาจารย์มีค่ามาก..."

"...กราบท่านอาจารย์คะ อย่างที่ลูกว่าเมื่อกี้ทั้งสองคนนะคะ เคยฟังเสียงท่านอาจารย์ตั้งแต่สมัยที่ยังเล็กๆ อยู่คะ สมัยนั้นคุณพ่อคุณแม่ก็ฟังธรรมะจากท่านอาจารย์ก็ได้ยินแต่ว่า เป็นเสียงผู้หญิงคนหนึ่ง ที่คุณพ่อบอกว่า ธรรมะของผู้หญิงคนนี้ ตรงจริงๆ คุณพ่อเข้าวัดตั้งแต่ท่านยังหนุ่มๆ คุณพ่อเป็นผู้พิพากษา เคยตัดสินใจคดีต่างๆ แล้วก็รู้สึกเหมือนเคยทำอะไรผิดๆ ไป ก็เลยเข้าวัดตั้งแต่นั้นมา คุณพ่อก็ฟังแล้วก็ศึกษาอภิธรรมแล้วต่อๆ มา ก็ไปฟังหลายๆ อาจารย์ จนมาเจอท่านอาจารย์ คุณพ่อก็ติดต่องานนี้ คุณพ่อก็บอกคุณแม่ว่า ธรรมะของอาจารย์คนนี้ ใช่ ตรง คุณแม่ก็เลยหันมาสนใจฟัง พอคุณแม่มีเวลา ก็ได้ไปฟังที่วัดบวรฯ นานมากเลย หลายปี ก็ได้แต่เพียงไปส่งคุณแม่ แล้วก็ไม่ได้ฟังมีอยู่วันหนึ่ง ไปส่งเสร็จแล้วก็นั่งฟัง ฟังเท่าไรก็ฟังไม่รู้เรื่อง ตั้งแต่นั้น ไม่มีเวลา เพราะมีครอบครัวกับลูกต้องดูแล คุณแม่ชวนที่ไรก็จะอ้างว่าไม่มีเวลา ไม่มีเวลา ต้องดูแลอันโน้น อันนี้ ไม่ยอม ไม่หันมาฟัง

ดูแลคุณแม่ จนคุณแม่เสีย ก็รู้สึกเหงา ก็เริ่มออกไปวัดต่างๆ ที่ใครเขาไปกัน ซึ่งเข้าใจว่าตรงนั้นใช่ เพราะว่าคนโน้นก็ชวน คนนี้ก็ชวน ก็ไปได้ง่าย ก็ยอมรับว่าหลงทางมากเลย ไปเจออาจารย์หลายๆ ท่านที่เราไป เราก็หลงตัวว่า ตรงนี้ใช่ ตัวเองดีกว่าคนอื่น เราเป็นคนอย่างนั้น เป็นคนอย่างนี้ เป็นคนดีๆ ทั้งนั้นเลย แล้วเราก็ชอบเทียบว่า เราทำถูก ก็เริ่มหลงทางไปทางนั้นเยอะ

จนวันหนึ่ง มีงานชุมนุมรุ่นของสามี บังเอิญว่าน้องของท่านอาจารย์ณะคะ ก็ไปงานชุมนุมรุ่น เขาก็คุยกันในวง บนโต๊ะอาหารว่า เขาจะไปอินเดีย ก็เลยถามว่าจะไปกับใคร? บอกว่าไปกับพี่สาว ก็ถามว่าพี่สาวของพี่นะใคร? บอกว่าอาจารย์สุจินต์ โอ...ดีใจมาก บอกว่าอยากฟังท่านอาจารย์สุจินต์บ้าง...จน พ.ศ.๒๕๔๘ มีเวลาเต็มทีเลย ก็ได้เริ่มต้นฟัง ก็แทบจะไม่มีเวลาได้หยุดเลยทุกวันเสาร์ อาทิตย์ จะไป (มูลนิธิฯ) ทุกวัน และการที่ได้รับฟังตั้งแต่นั้นมาเรื่องราวต่างๆ หรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่ได้รับ เทียบกันได้เลยว่าที่เดินไปก่อนๆ นี่เดินทางผิดมากเลย แล้วก็ไม่ใช่ใจ แต่เดี๋ยวนี้ ตั้งแต่เราฟังมา รู้สึกว่าเข้าใจขึ้นแล้วก็ยอมรับว่า เราก็ไม่ดี เมื่อก่อนเราคิดว่าเราดี แต่เดี๋ยวนี้ เรายอมรับว่าเราไม่ดีเลย แล้วก็ปัญหาต่างๆ อะไรต่างๆ รู้สึกดีขึ้น แล้วก็เริ่มฟังเข้าใจขึ้นเรื่อยๆ ก็ตั้งใจว่าขอให้ได้มีโอกาส และมีเวลาได้ฟังท่านอาจารย์ต่อไป อันนี้ก็เป็นความตั้งใจที่จะฟังท่านอาจารย์ต่อไปค่ะ เพื่อประโยชน์ของตัวเอง..."

ท่านอาจารย์

วันนี้เป็นโอกาสที่หายากแต่ก็ได้เกิดขึ้นแล้วในสังสารวัฏฏ์ คือ เราได้มีโอกาส ได้พบกัน ได้รู้จักทุกคน ในครอบครัว ธรรมะ แล้วก็ได้ฟังธรรมะด้วย ผู้ที่ได้ฟังธรรมะมานาน ก็มี ความเข้าใจ ซึ่งทำให้อนุโมทนาในบุญกุศลของท่านที่ทุกคน ได้มีโอกาสมาที่นี่ อีกอย่างหนึ่งก็คือว่า กุศลครั้งนี้ ก็ เป็นกุศลซึ่งคงจะเกิดเพียงครั้งเดียวที่ได้มีโอกาส ได้ถวาย ที่ครอบ หรือว่าที่ประดิษฐาน

...ก็ด้วยความพร้อมใจของทุกคนจริงๆ ไม่ใช่เฉพาะคน
หนึ่งคนใด ที่ทำให้วันนี้สำเร็จด้วยดีที่จะทำให้ทุกคน
ปลาบปลื้มมาก ตั้งแต่เราเริ่มได้รับอนุญาต ที่จะให้สร้าง
ที่ประดิษฐาน ที่ครอบที่ประดิษฐานเดิม จากสมัยพระเจ้า
อโศก และสมัยของท่านธรรมปาละ และสำหรับองค์นี้ ก็
คงจะเป็นสุดท้ายแล้ว เพราะคงจะไม่มีใครมาทำครอบได้

อีกเป็นขนาดด้วย อะไรด้วยนะคะ แล้วก็คงจะยังยืนต่อไป
จนถึงกาละที่พระศาสนาอันตรธาน ซึ่งก็อีกไม่นาน สอง
พันห้าร้อยกว่าปี

...ทั้งนี้ ทุกคนได้มีส่วนร่วม ชาดใครสักคนหนึ่ง ก็ไม่ได้
ตั้งแต่เราได้เริ่มรับคำอนุโมติให้สร้าง คุณวีระ คุณพีรพล
ทุ่มเททั้งหมด ที่จะทำเต็มความสามารถ เรียกว่า ทั้งชีวิต
คุณพีรพลแล้วก็คุณวีระ ก็คงจะไม่มีเรื่องอื่นเลยตั้งแต่
ได้รับหน้าที่ ที่จะให้ทำงานชิ้นนี้ ซึ่งจริงๆ แล้ว ไม่ได้มี
ใครมอบหมาย แต่เป็นพระธรรม อันนี้ก็เป็นสิ่งที่ใครก็ฝัน
ไม่ได้ สร้างไม่ได้ ว่าชีวิตของใครแต่ละคน จะเกิดมา เพื่อ
อะไร และทำอะไรที่เป็นประโยชน์...

...โดยเฉพาะ นอกจากประโยชน์ตน ก็ยังประโยชน์แก่พระ
ศาสนาด้วย การศึกษาด้วยความนอบน้อม ที่จะให้
ความเข้าใจจริงๆ ซึ่งสิ่งนี้สิ่งเดียว ที่จะดำรงพระศาสนาได้
สิ่งอื่นไม่สามารถจะดำรงพระธรรมได้เลย ไม่ว่าจะเป็น
วัตถุที่มีค่าสักเท่าไรก็ตาม ทั้งหมด พระธรรมอยู่ที่ความ
เข้าใจ และการประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมด้วย...

...อันนี้ ก็เป็นสิ่งที่มีความเห็นอื่นใด เพราะเหตุว่า ทุก
คนที่ได้ฟังธรรม ก็เริ่มรู้สภาพธรรมะที่เคยเข้าใจว่า "เป็น
เรา" แต่ความจริงก็ "เป็นธรรมะ" ซึ่งมีทั้งฝ่ายดี กุศลธรรม
และทางฝ่ายที่เป็นอกุศลธรรม แต่ทางฝ่ายอกุศลธรรม
ต้องมากกว่าแน่นอน เพราะเหตุว่า คุ่นเคยมานานแสน
นานก่อนที่จะได้ฟังพระธรรม แต่ความเข้าใจพระธรรม ก็
ยังสามารถที่จะทำให้อกุศลนั้น เบาบางลงไปได้จนกว่า
จะสะสมถึงการที่จะรู้แจ้งอริยสัจธรรม ด้วยบารมีซึ่งยัง
ไม่พอ เพราะเหตุว่า ยังไม่รู้ ก็ต้องสะสม ขาดบารมีคือคุณ
ความดี ไม่ได้เลย...

...เพราะฉะนั้น ก็เป็นเรื่องที่ ทุกคนฟังแล้ว ความเข้าใจ พระธรรมเพิ่มขึ้น ก็จะทำให้ ค่อยๆ ละคลายอกุศลลงไป ได้ จนกระทั่งวันหนึ่งก็เป็นผู้ที่ได้ประพฤติ ปฏิบัติตามคำ สอนของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า จนถึงความเป็นผู้ ที่รู้แจ้ง ในสภาพธรรมะที่กำลังปรากฏ ในขณะนี้ก็ต้องฟัง อุดทน แล้วก็เห็นประโยชน์จริงๆ ต่อไป เพราะเหตุว่า ยาก แล้วก็ลึกซึ้งมากค่ะ...

...แต่ความเข้าใจที่ละเล็กละน้อย วันหนึ่งก็สามารถที่จะ เต็มสมบูรณ์ ที่จะถึงความที่จะรู้แจ้งอริยสัจธรรมได้ ก็ ขออนุโมทนาในกุศลของทุกท่านนะคะ ขาดใครสักคน ก็ ไม่ได้ ทุกคนร่วมใจกัน...

...ผู้ที่ฟังธรรมะทั้งหมด มีส่วนที่จะดำรงพระศาสนา
 ตอนนี้ก็สนทนาธรรมนะคะ ใครมีข้อสงสัยอะไร คนที่ไม่
 ค่อยมีโอกาสไปมูลนิธิฯ แต่ก็ฟังทางวิทยุ ก็เห็นความ
 ต่างของการที่เวลาที่เรอฟังเอง เราคิดเอง กับการที่เราได้
 มีโอกาสได้ฟัง ได้สอบถาม จนกระทั่งหมดความสงสัย ก็
 จะดีกว่าการที่ฟังไป สงสัยไปแล้วก็ไม่ได้สนทนากัน
 ความสงสัยจะค่อยๆ ลดลง เมื่อเราได้ปรึกษาหารือกัน
 แล้วก็ฟัง แล้วก็พิจารณา แต่จะหมดสงสัยจริงๆ ไม่เกิดอีก
 เลย เมื่อไหร่? ทราบมั๊ยคะ? โสตาปัตติมรรคจิตเกิด
 ไม่อย่างนั้น ความสงสัยในธรรมะต้องมี เพราะเหตุว่า
 เพียงได้ยินได้ฟังก็น่าคิดแล้วว่า ตราบใดที่ยังไม่รู้ความ
 จริง ก็ต้องสงสัยว่า จะเป็นไปได้หรือ...

...อย่างคนหนึ่งก็ถามว่า ก็ต้นไม้ทั้งต้นอย่างนี้ แล้วก็จะ
ดับไปได้อย่างไร? แสดงให้เห็นว่า ไม่ได้เข้าใจว่า ต้นไม้ที่
เห็นนี้ความจริง คืออะไร? เพราะฉะนั้น ทุกอย่างเป็น
ความจริง ที่ปกปิดด้วยอวิชชา และโลภะ เพราะเหตุว่า
แม้ว่าความจริงเป็นอย่างนี้ สำหรับปัญญาที่รู้แจ้งแต่

สำหรับอวิชชา ความไม่รู้ ก็ตรงกันข้าม คือ เห็นเป็นอีก
อย่างหนึ่งคือ เห็นสิ่งที่ไม่เที่ยง ว่าเที่ยง เห็นสิ่งที่ไม่เที่ยง
แต่เข้าใจว่าเที่ยง เข้าใจว่า เป็นสุข แล้วก็เข้าใจว่า มี
ตัวตน หรือ เป็นเรา หรือ เป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่สามารถที่จะ
บังคับบัญชาได้ แต่ความจริง ธรรมชาติ น่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง
เพราะแม้ปรากฏ อวิชชาก็ไม่สามารถที่จะรู้ตามความ
เป็นจริงได้ว่า ต้องมีปัจจัย ที่ทำให้สิ่งนั้นเกิดขึ้น ซึ่งใครก็
ไม่สามารถที่จะไปบันดาลให้เกิดได้เลย แต่เมื่อมีปัจจัยที่
ธรรมชาติอย่างหนึ่งอย่างใดจะเกิดขึ้น ธรรมะนั้นก็เกิดขึ้น
สิ้นมาก ชั่วคราวมาก แล้วก็หมดไปอย่างรวดเร็ว

...นี่ก็เป็นการที่จะต้องฟังพระธรรม จนกว่าหายสงสัย ว่า
ขณะนี้ ที่กล่าวว่า เห็นอะไร? คำตอบ สำหรับผู้ที่ฟังแล้ว
แต่ยังไม่ได้รู้จริงๆ ก็ตอบว่า "เห็นสิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้"
จากที่เคยคิดว่า เห็น "คน" เห็น "โต๊ะ" เห็น "เก้าอี้" ก็เริ่ม

เข้าใจว่า เฉพาะ "เห็น" เท่านั้น จะเห็น เป็นโตะ เป็นคน
ไปได้อย่างไร? เพียงเห็นสิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้ เพียง
ชั่วขณะหนึ่ง ลองคิดดู ชั่วขณะเดียวที่ลืมตา แล้วมีเห็น ก็
มีสิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้สั้นมาก แล้วก็หมดไป นี่คือ วาจา
สัจจะ ที่จะนำไปสู่การรู้แจ้งความจริง เป็น อริยสัจจะ...

...แต่ต้องอาศัยกาลเวลาที่นานมาก แล้วก็เป็นผู้ตรง
ขณะนี้ ยังไม่เป็นอย่างนั้นเลย ก็เห็นเป็นโตะ เป็นเก้าอี้
เหมือนเดิม แต่ "เริ่มมีความเข้าใจถูก" ลองคิดดู หลับตา
แล้วไม่เห็น หลับตาแล้วไม่เห็น "คน" หรือว่า ไม่เห็น
"เพียงสิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้" เนี่ยคะ เล็กๆ น้อยๆ นิดๆ
หน่อยๆ จนถึงความจริง ที่มันคงขึ้น จึงสามารถที่จะละ
คลายความติดข้อง ถ้ายังไม่ละคลายความติดข้อง จะ
ประจักษ์ความจริงของสภาพธรรมะ ไม่ได้เลย ไม่มี
หนทางที่จะประจักษ์ การเกิดดับ ของสภาพธรรมะซึ่งเกิด
จริงๆ แล้วก็ดับจริงๆ อยู่ทุกขณะ...

...ก็เป็นเรื่องที่ ฟังไปอีก ฟังไปอีก ฟังไปอีกเรื่อยๆ เพื่อละ
ความไม่รู้ ข้อความในพระไตรปิฎก มีว่า "เพื่อปัญญา
ปรากฏ" ขณะนี้ "สิ่งที่ปรากฏทางตา" ไม่ใช่ปัญญา "เสียง"
ก็ไม่ใช่ปัญญา "คิด" ก็ไม่ใช่ปัญญา แต่ "ความเข้าใจ"
ที่ละเล็กทีละน้อย ในสิ่งที่มีจริง จนกว่าปัญญาปรากฏ
เพราะว่า ปัญญาเกิด แล้วปัญญารู้ อวิชชาเกิด แล้ว

อริชาไม่รู้ เพราะฉะนั้น เมื่อปัญญาเกิดแล้ว ที่จะสงสัย
ในขณะนั้น เป็นไปไม่ได้ แต่ว่า ยังไม่สามารถที่จะดับ
ความสงสัย ในสังสารวัฏฏ์ยาวนาน ที่สะสมมา...

...แม้แต่ ในสิ่งที่ปรากฏทางตา พูดยตามไม่ยากเลย เห็น
อะไร? เห็นสิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้ พิสูจน์ได้ทันที กลับตา
ไม่มีสิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้ แต่กว่าจะถึงความมั่นคง ว่า
เป็นอย่างนี้ แค่นี้จริงๆ จากการที่ไม่เคยรู้มาก่อนก็ต้อง
อาศัย การที่ฟังแล้ว ฟังอีก และเมื่อไหร่ที่ฟังแล้ว ไม่ลืม
ก็จะมีอาการค่อยๆ เข้าใจความจริงว่า แค่นี้สิ่งที่ปรากฏให้
เห็นได้...

...ละคลาย "ความติดข้อง" ลงไปบ้างมั้ยะ? เมื่อเข้าใจ
ความจริงว่า แค่ว่าสิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้ ก็หลงติดข้อง นาน
แสนนาน เพราะเหตุว่า ปัญญาไม่พอ ที่จะประจักษ์
ความจริงว่า เป็นอย่างนั้นจริงๆ แต่วันหนึ่ง ปัญญา ที่
ค่อยๆ เข้าใจขึ้น ฟังมาหลายครั้ง ก็จะเกิดเข้าใจ โดยที่
จะเห็นความเป็นอนัตตาว่า ไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน...

...ท่านพระสารีบุตร ท่านพระมหาโมคคัลลานะ หรือแม้
ท่านพระอัญญาโกณฑัญญะที่ท่านสะสมบารมีมาแล้ว
ท่านก็ไม่ได้คิดมาก่อนเลยว่า ท่านจะได้เฝ้าพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า ได้ฟังพระธรรม ได้รู้แจ้งความจริง ตรงตามที่ได้
ฟัง ไม่ผิดกันเลย...

...ความจริง ต้องเป็นความจริงอย่างนั้น แต่ว่า ถ้าอ่าน
ประวัติของแต่ละท่าน นานแสนนาน แสนกับปีก็มี กับปีนี้
ไม่ใช่วันเดียว เดือนเดียว ปีเดียว ชาติเดียว เพราะฉะนั้น
เมื่อสิ่งนั้นมีจริง เช่น เป็นเพียงสิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้
หลับตา ก็ไม่มี เพราะฉะนั้น สิ่งนี้ ต้องถูกต้องแน่นอน จะ
เปลี่ยนได้ไหม? ว่า แม้หลับตา สิ่งที่กำลังปรากฏขณะนั้น
ก็ยังปรากฏเหมือนเดิม เป็นไปไม่ได้เลย แต่ว่า ความ
รวดเร็วของสิ่งที่เกิดดับ มากมายมหาศาล จนทำให้ดวง
เหมือนกับว่า เป็นสิ่งที่เที่ยง และเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด เต็ม
โลกไปหมดเลย...

...เพราะฉะนั้น โลกของความไม่รู้ความจริง เมื่อไหร่ที่
ยังคงไม่เข้าใจสภาพธรรมะ ที่ปรากฏเพียงชั่วคราว ก็จะต้องเป็นอย่างนี้ และจะเป็นอย่างนี้ไปอีกนาน แต่ว่า
โอกาสที่ได้ยินได้ฟังแล้วความเข้าใจ ก็ค่อยๆ เพิ่มขึ้น...

...ไม่ใช่อยากจะละเสียวันนี้เลย ไม่มีตัวตนเสียวันนี้
เลย เห็นการเกิดดับของสภาพธรรม ที่ปรากฏเพียง
ชั่วคราวเสียวันนี้เลย เป็นไปไม่ได้เลย...

...เมื่อเป็นไปไม่ได้ ก็เหมือนครั้งที่ท่านสุเมธดาบส ได้รับคำพยากรณ์ จากพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ปึงกร หลังจากที่ท่านมีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ ที่จะรู้ความจริงของสิ่งที่กำลังปรากฏ ลองคิดดู ท่านเคยได้ฟังพระธรรมมาแล้ว ได้ยิน ได้ฟัง เริ่มเห็น กับสิ่งที่ปรากฏทางตา และความตั้งใจแน่วแน่ว่าจะค่อยๆ เข้าใจ ความจริงนี้ เพราะเหตุว่า ความจริงนี้ สามารถที่จะเข้าใจกันได้...

...เมื่อมันคงแล้ว ได้มีโอกาสเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระองค์หนึ่งพระองค์ใดแล้ว ความมันคงนั้น ถึงเวลาที่
พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้นรู้ว่า บุคคลนี้
เป็นพระโพธิสัตว์ เป็นพระมหาโพธิสัตว์ จะได้ตรัสรู้ความ
จริงนี้เมื่อไหร่ ฉะนั้นสุเมธดาบสก็ได้รับคำพยากรณ์ จาก
พระพุทธรูปที่พระนามว่า ที่ปังกร ว่าอีกสี่สงฆ์แสน
กับปี คอยได้มั๊ยคะ? ยังไงก็ต้องคอย เพราะเหตุว่า ถ้าไม่
คอย ก็ไม่มีวันที่จะรู้ความจริงเลย เพราะฉะนั้น คอยอะไร
จะมีประโยชน์ไ่มั๊ยคะ? หวัง...คอย...สิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งไม่
มีประโยชน์เลย เพราะเหตุว่า เพียงชั่วคราวแล้วก็ต้องจาก
สิ่งนั้นไป แต่ว่า การคอยการที่จะเข้าใจความจริง แม้นาน
...ก็เป็นประโยชน์ แล้วก็มี ความมันคงที่จะคอย เพราะ
เหตุว่า เป็นบารมี...

...การที่จะรู้ความจริง ยาก ไม่ว่าความจริงใดๆ ทั้งสิ้น
ได้ยิน ได้ฟังมาก็เยอะ แต่ความจริงมีแค่ไหน? นั่นคือเรื่อง
ของทุกๆ ไป ถ้ายิ่งเป็นความจริงเดี๋ยวนี้ แล้วก็ได้ยินได้ฟัง
อย่างนี้ และรู้ว่า ความจริงนั้น สามารถที่จะประจักษ์แจ้ง
ได้ แต่ว่า ไม่ได้เร็วอย่างที่คิดเลย...

...ทุกคนตอบเอง ไม่ใช่ว่าต้องไปถามใคร ว่าอีกนานเท่าไร? และจะเข้าใจขึ้นอีก เมื่อไหร่? แต่จากการฟัง จะเห็นได้ว่า ฟังแล้ว ฟังอีก การฟังครั้งแรกๆ กับการฟังครั้งหลังๆ ก็ต้องต่างกันแล้ว เพราะฉะนั้น จะขาดการฟังไม่ได้...

...จะบำเพ็ญบารมี แต่ก็เพียง "สาวกโพธิสัตว์" หรือว่า "สาวกบารมี" ที่มีโอกาสได้ฟังพระธรรม แล้วก็ได้สะสม อาจจะเจอพระพุทธเจ้าอีกหลายพระองค์ก็ได้ พร้อมหรือยัง? สำหรับที่จะได้ฟังพระธรรม แล้วก็เข้าใจทันที แล้วก็ละลายความติดข้องจนสามารถที่จะรู้แจ้งอริยสัจธรรมได้...

...ไม่มีใครสามารถที่จะรู้ได้เลย ถึงสิ่งที่สะสมมา สิ่ง
ปรากฏแต่ละวัน ที่รู้ เล็กน้อยมาก เมื่อเทียบกับ สิ่งที่ได้
สะสมอยู่ คำพูด ทางวาจา ที่กล่าวออกไป แต่ละคำ หรือ
การเคลื่อนไหวของกายแต่ละขณะ ก็ส่งไปถึง การสะสม
ในอดีตว่า สะสมที่จะเป็นผู้ที่ละเอียด เป็นผู้ที่ตรง เป็นผู้
เห็นโทษของอกุศล แล้วก็คิดที่จะละอกุศล...

...ถ้าพูดถึงนิพพานจริงๆ ไม่ต้องใช้คำที่จะต้องแปลหรืออะไรเลยก็หมายถึง วันที่สามารถที่จะดับกิเลสได้เมื่อได้รู้แจ้ง สภาธรรมะ ที่ไม่เป็นที่ติดข้องของโลกะ เพราะเหตุว่า ไม่ได้เกิดขึ้นให้เป็นที่น่าพอใจ เพราะฉะนั้น ถ้าคิดถึงว่าเป็นเรื่องของการดับกิเลส แต่กว่าจะดับได้ ก็คือว่า เห็นโทษแล้ววันนี้ กิเลสเกิดเมื่อไหร่? และไม่เกิดขึ้นเมื่อไหร่? "ปัญญา" ก็สามารถที่จะรู้ได้...

...ขณะที่ฟังธรรมะเข้าใจ ก็เลสเกิดไม่ได้เลย แต่ขณะใดก็ตาม ที่ไม่ได้ยิน ไม่ได้ฟัง เร็วมั๊ยคะ? ก็เลส เร็วมาก แล้วก็เพิ่มด้วย เพราะฉะนั้น ประมาทไม่ได้เลยว่า ความดี แม้เพียงเล็กน้อยขณะนั้นเกิดแทนอกุศล ซึ่งถ้าความดีไม่เกิด อกุศลก็เกิด เพราะฉะนั้น ก็เป็นผู้ที่ไม่ประมาทที่จะฟังพระธรรม เพื่อละกิเลส ยากมากนะคะ แต่ก็จะได้ ด้วยปัญญาเท่านั้น ไม่ใช่ด้วยความเป็นเรา หรือ ทำอย่างอื่น...

อนึ่ง เมื่อข้าพเจ้าได้เรียบเรียงภาพและความธรรมะเพื่อแบ่งปันทุกท่านนี้ ทำให้ข้าพเจ้าได้หวนระลึกถึงเหตุการณ์ดังกล่าวอีกครั้ง ด้วยความปีติอย่างยิ่งและเมื่อได้เรียงลำดับภาพมาจนถึงขณะสุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าได้ระลึกถึงความอ่อนน้อมอย่างยิ่งของท่านอาจารย์ต่อพระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น ซึ่งท่านอาจารย์ได้ปฏิบัติด้วยความเคารพนอบน้อมอย่างสูงสุด เสมือนหนึ่งได้เข้าเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์ โดยภายหลังได้รับเกียรติให้นั่งรถม้า นำขบวนแห่พระบรมสารีริกธาตุรอบเมืองเสร็จแล้ว ท่านก็ลงจากรถม้า มายืนคอย ณ บริเวณทางเข้าพระวิหาร เพื่อรอรับและส่งเสด็จ พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น กลับคืนสู่ที่ประทับภายในพระวิหาร ก่อนจะได้กราบถวายบังคมลา เป็นภาพของ ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่จะซาบซึ้งตราตรึงอยู่ในหทัยของข้าพเจ้าไม่รู้ลืมเลือน ไปตราบนานกาลนาน

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านด้วยครับ

